

Ministeren har deri fundet tilstrækkelig Anledning til at henvende sig til Thinget for at erholde en Bevilling til at komme Communen til Hjælp. Som Grundlag derfor har han benyttet, hvad der skete i 1854, da Helsingør Commune ved Sundtoldens Afsløsning kom i en lignende Stilling, idet Rigsdagen efter de foreliggende Forhold vedtog i det første Aar at komme Helsingør Commune til Hjælp med et Beløb, der svarede til de kongelige Skatter, som udrededes af Byen, hvilket Beløb derefter skulde aftage aarligt med en Femtedeel. Dette Forslag har Finantsministeren nu ogsaa stillet med Hensyn til Ribe Commune, hvis kongelige Skatter udgjøre c. 8,000 Rd., og vi kunne altsaa vente, at dette Beløb, aarligt afskottet med en Femtedeel, vil komme igjen paa de følgende Finantslove, dog saaledes at denne Udgiftspost om 5 Aar aldeles vil forsvinde. Udvalget har fundet, at denne Afgjørelsesmaade er passende, og at der er Anledning til at komme den omhandlede Commune til Hjælp. Man har fundet, at den Fremgangsmaade, Finantsministeren har anbefalet, havde sin Hjemmel i, hvad Rigsdagen tidligere har erkendt for at være den hensigtsmæssigste Maade at ordne Sagen paa, og man tillader sig derfor at anbefale Forslaget til Thingets Billigelse. — Under Nr. 61 og 62 er der stillet et Par Forslag, som angaae en Sag, der væsentlig kun har formel Betydning. Det vil erindres, at der paa det foreliggende Finantsforslag findes en Paragraph, som hedder § 27, og som egentlig seer ganske besynderligt ud, idet den nemlig siger, at dersom visse Love, der ere forelagte for Thinget, skulde erholde kongelig Stadfæstelse, bevilger man visse Beløb som Indtægter og Udgifter paa visse bestemte Conti. De, der ikke kjende denne Paragraphs Historie og vide, hvorledes den egentlig er kommen frem, ville maaskee have ondt ved at begribe, hvad dens egentlige Betydning er, men vi vide vistnok Alle, hvorledes den er kommen ind. Den indeholder nemlig et Compromis, der for en Deel Aar siden har fundet Sted mellem

begge Thing med Hensyn til nogle imellem dem svævende formelle Spørgsmaal, men jeg troer egentlig ikke, at nogen af Parterne har været synderlig glad ved dette Compromis, og det har navnlig iaar viist sig at være mindre heldigt. Finantsudvalget har nemlig som sædvanlig villet indsatte de fornødne Poster paa det blanke Num, men for flere af de Loves Bedkommende, hvorom Talen var, har det ikke været Finantsministeren muligt at opgive, paa hvilke Conti de paagældende Summer skulde posteres, og under disse Omstændigheder har Udvalget maattet tage under Overveielse, hvorledes man skulde bære sig ad. Fleertallet har meent, at det kunde være rigtigt, at man blot satte, at de Indtægter og Udgifter, der maatte flyde af, at Lovudkast, der ere Rigsdagen forelagte, blive ophøjede til Lov i Finantsaarets Lov, bevilges; men andre af Udvalgets Medlemmer have havt Betænkkeligheder herved, idet de navnlig vishede at gjøre nogen Forskiel imellem de Love, som have en bestemt Bevillingsparagraph, og dem, som ikke have dette. Det maa ved enhver Lov, som forelægges Rigsdagen, og som har finantsiel Betydning, gjøres klart, om der ved den bevilges nogen bestemt Udgift for det kommende Aar. Man kan vedtage Love af finantsiel Art, der ikke komme til Anvendelse i det første Aar, men det er godt, at det kommer tydeligt frem ved de enkelte Love, om Pengene skulle anvendes strax eller ikke, og derfor have nogle af Finantsudvalgets Medlemmer ikke kunnet slutte sig til den nævnte Redaction af Paragraphen, hvormod de maae foretrække Finantsministerens Forslag under Nr. 62, der gaaer ud paa, at den hele Paragraph skal gaae ud. Dette troe disse Medlemmer af Udvalget at være den heldigste Ende paa den hele Historie, hvoraf Følgen kun bliver, at man ved de Love, hvortil der skal Bevilling, og som allerede skulle have Gyldighed i det førstkommende Finantsaar, maa være opmærksom paa, at der i dem indfattes en Bevillingsparagraph. Naar man paaaser dette, er al Vanskelighed hævet, og det forekommer